

Невидимият остров

Точно тази вечер му предстоеше да получи от адмирала Колингвуд значителна сума, която заедно с спестените от по-рано пари щеше да образува доста голяма цифра. На следващия ден Надодъ се готвеше да излезе и се избави от страха за отмъщение от страна на Фредерик Биорн: въ неизмърнитъ пустини на Новия свят херцог Норландски не ще може да намъри убиеца на своя брат и баща.

Макар че въ крайния изход на борбата не можеше да има съмнение, все пак не беше лесно да се изпълни заповедта на Надодъ. Великанът и двамата му другари се намираха въ много удобна позиция, тъй стояха прислонени до стената и прикрити с голъми тежки маси. Надъ тях можеше да се нападне само отпред. Освен това Хуторъ си беше намърилъ страшно оръжие: край стената беше протегната дебела желязна пръчка, четири метра дълга и с забити краища въ стената. На тази върлина поставяха бърчонки с бира, когато въ кръмата се устройваше някакво особено пируество. Хуторъ хвана тази върлина, понапъна се и я извади от стената. Двама души едва ли биха могли да я вдигнат, но великанът действаше с нея свободно — като с тояга.

Като видя тази страшна сила, разбойниците, спуснали се да изпълнят заповедта на Надодъ, отстъпиха назад. Ропотът от очудване пробъга по цълата зала. Физическата сила произвежда винаги голямо впечатление на тълпата.

Надодъ си прехапа зъбните от злорадия. Той разбираше, че грозното оръжие на Хуторъ, особено въ такива моменти рече можеше да събори двадесет души на място. „Разбойниците“ бяха храбри хора, способни да отидат срещу всяка опасност, но при условие, нкой да ги поведе напред, показвайки им примър. Скъпаш на пук, тази вечер Надодъ имаше важни причини, които не му позволяваха да рискува живота си, макар че изобщо той съвсем не беше страхливец.

Но тръбваше да се реши нещо. Въ залата цареше дълбока тишина. Разбойниците тревожно поглеждаха към своя връх, очаквайки, ей сега да ги поведе на бой с великана който спокойно усмихвайки се, се готвеше да ги трепе един след друг.

Положението на няколко десетки разбойници, страхуващи се да нападнат трима души, станаха въ края на краищата смъшно. Надодъ разбра това и не намирайки никакво средство. За да помогне на положението, въ злобно отчаяние извика:

— „Разбойници!“ отворете вратата, снемете шапки и паднете на колъне! Дайте път на тези хора, щом като вие, които сте петдесет против трима, не се решавате да се сразите с тях.

Тези думи бяха казани на тълпата с най-презрителен тон. Яростен вик, който потресе кръмата, беше отговора. Тълпата разбойници се втурна към масата, но веднага надъ нея се спусна смъртоносна желязна върлина... Няколко черепа бяха веднага смазани. Ударените само глухо извикаха — и после всичко стихна. Ранени не се указаха: грозното оръжие на Хуторъ убиваше на място.

Бъсът на „Разбойниците“ растъше и тъй продължаваха да настъпват срещу Хутора. Шестима от тях се уловиха за желязната върлина, като издебнаха моментъ когато тя се спусна, за да извърши страшното си дѣло. Хуторъ, показвайки

пат и върогната мускулна сила, издигна оръжието си ведно с провисналитъ се на него разбойници и така го тръсна, че разбойниците се разсипаха на далеч и се спитиха по стената и пода. Но този път желязната върлина се изплъзна от изплъзна от ръцетъ на Хуторъ и той се оказа обезоръженъ.

Залата гръмна от тържествуващ вой, но след това стана нещо вече съвсем невяроятно: великанът се разтърси и повлече налененитъ по него от всички страни разбойници, после се засили и ги удари въ стената. Изпръскаха кости, потокоха мозъци из разцепенитъ глави... Великанът продължаваше да ги блъска въ стената, душейки бандититъ. Стонове, викове и вой изпълниха залата.

— Нима ще го оставим да пребие всички наши? — извика Надодъ, извън себе си от ярост.

Неочаквано задъ розолфцитъ безшумно се отвори вратата, скрита задъ печката, а въ откритието се появи Бобъ. Бледен и безмълвен, той имъ показа мълкомъ вратата. Тъ се урнаха тамъ и вратата се хлопна следъ тях.

— Бъгайте направо, — бързо имъ прошепна Бобъ. — Въ края на коридора има врата за улицата. Тамъ вие ще бъдете спасени.

Тримата приятели бързо побѣгнаха напредъ въ тъмнината, но едва прибѣгнаха десетина крачки, когато пода подъ краката имъ се спусна и тѣ паднаха въ празно пространство, като не успѣха да извикатъ дори.

— Измѣна! — извика бѣсно Надодъ. — Тѣ ни убѣгнаха!

Вратата задъ печката отново се отвори и на откритието пакъ се показа фигурата на пияницата Бобъ.

— Успокой се, Сборгъ, — каза той: — твоитъ врагове за винаги сж погребани въ „Ямата на наследствата“.

Въ същата минута отънъ се чу силенъ викъ: — Спасявайте се!... Войници!

Въ няколко секунди „Разбойниците“ се пръснаха по околнитъ улички и, когато въ кръмата влѣзе ротата на кембелевския горно шотландски полкъ, разквартируванъ въ Сити, въ кръмата нѣмаше никого. Само въ локъта кръвъ на пода се вальха трийсетъ трупа. Никому и на умъ не би дошло, че тази хекатомба е извършена отъ единъ човѣкъ. Скъпо беше продалъ Хуторъ своето порежение.

При обиска войницитъ намѣриха подъ масата бедния Олдгамъ, който се беше забравилъ тамъ отъ страхъ. Тѣй като той беше цѣлъ въ крѣви, арестуваха го до пристигането на следователя, като го взеха за опасенъ убиецъ, принадлежащъ къмъ престъпната шайка.

На другия денъ изплъзе кралски указъ, повеляващъ да бжде закрита за винаги кръмата „Обесникъ“ поради цѣлъ редъ престѣпления, извършени тамъ въ последно време. За самата къща, дето се помѣщаваше кръмата беше предписана да бжде съборена до основи.

Нешастниятъ Олдгамъ, като уловенъ на мѣстопрестѣплението, беше осъденъ на смъртъ чрезъ обесване.

— Уи! — си казваше той, седейки подъ ерестъ. — Не даромъ моятъ покоенъ тѣстъ, мистеръ Фортезку винаги казваше, че въ моя погледъ има нещо фатално. Изглежда, при рождението ми още на мене ми е било писано да стана жертва на съдебна грѣшка... и всичко само за това, че азъ намислихъ да посетя земята на туземцитъ!

Но на мрачното му предчувствие не било писано да се сбъдне. Него очакваше съвсемъ друга

участъ

Когато фалшивия подъ се спусна подъ ката на Хуторъ и неговитъ другари, тѣ падна въ цистерната, която дълго време служеше събирание на вода отъ капчуцитъ. Беше дълбоко шест или седемъ метра — не повече. Следъ мения процесъ на „Ванчапелскитъ убий нотариуса Пегамъ, желайки да унищожи всѣхъ вещественни доказателства, заповѣда една н да очистятъ цистерната отъ човѣшки кости и сж го забрани да се употребява за напредъ; той д махна отъ нея трѣбитъ за стичане на водата да не би да му хрумне на нѣкого пакъ да се ползува отъ нея. Надодъ, който постѣпи въ жеството на „Разбойниците“ следъ „Ванчапелското“ дѣло не знаеше, че механизма за спусна на пода въ ямата още сжествува. Ако знае това, разбира се, самъ би заповѣдалъ на Бобъ съвременно да употреби това върно срѣдство което кръчмаря се догади да се възползва на края, когато „Разбойниците“ загуб тридесетъ отъ най-енергичнитъ борци на цката си.

Въ „Ямата на наследствата“. — Подслушанията върѣ. — Несполучливия изстрѣлъ. — Единадесетъ ч. — Спасени! Прощаването на великана съ мистеръ Тернепсъ

Поради необикновено щастливъ случай торъ падна прѣвъ и подложи гърба си на двата свои приятели, така че тѣ паднаха сравнително по-мекко; самъ той се отърва съ незначителни натѣртвания. Ставайки на крака и опомнивши малко, първата работа на всички беше да се сдѣятъ единъ на другъ. Пространството тѣ откриха лесно, измѣрвайки сж рече всѣка стена да се опредѣли височината беше по-малко, това Грундвигъ се качи върху раменетъ на Хуторъ а на своитъ рамене взема Билъ, който, обаче, стигна края на ямата, макаръ че протегна ръж. Отъ четиритъ страни на цистерната бѣ направенъ този опитъ, но всички излѣзоха неуспѣшни. Билъ се удаде само на една отъ стѣнитъ да пипа квадратно откритие.

— Въ всѣки случай върхътъ не е далеко, забеляза по този поводъ Грундвигъ, — тѣй като на такива цистерни откритието се правятъ обикновено много близко до върха.

— Ще видимъ това, — отговори Хуторъ. Азъ намислихъ.

Великанътъ изведнѣжъ млъкна. Горѣ, върхътъ на затворенитъ се чуха ясно гласове.

— Е, страхливце, показвай ми пътя, — казваше нѣкакъвъ гласъ. — Патрултътъ нѣма да дойде вече тази вечеръ.

Тримата приятели потрепераха като познана гласа: той беше на Надодъ Червеноския.

— Азъ не се страхувамъ отъ тяхъ, Сборгъ — отговори другъ гласъ, по който не беше трудно да се познае кръчмаря Бобъ. — Ако азъ искамъ, мога да се скрия гукъ за нѣколко месеци и никой нѣма да ме намѣри. Впрочемъ, освенъ мене, никой не ще съумѣе да отвори вратата отъ залата за коридора.

— Затвори ли я ти пакъ, бърборко такъвъ — Затвори хъ я Сборгъ.

— Добре. Е запали си фенера. Дженкинсъ Партерндусъ, тукъ ли сте?

— Тукъ, господине.

— Брр!... Какъ тежко ми беше да крадѣ презъ труповѣтъ на приятелитъ, убити отъ този извергъ.

Ти самъ си извергъ! промѣрмори Хуторъ. И ако ми попаднешъ нѣкого въ ръцетъ...

(Слѣдва)

ЕМИЛИО САЛГАРИ

Дъщерята на черния пиратъ

Въ този мигъ въ пристанището влизаха нѣколко рибарски лодки, карани повечето отъ индийци.

Кармо се присѣдини къмъ тяхъ, за да мине незабелязанъ.

Испанцитъ, сигурни че нѣма да бждатъ нападнати, не си направиха трудъ да разпитатъ пиратитъ.

Не вървахъ, че ще минемъ толкова лесно, каза пиратътъ, като отправи лодката къмъ най-близкия насипъ. Кжде живѣе нотариусътъ?

— Доста близо сме; чакайте да засѣче слънцето.

Пиратитъ свалиха платната и спрѣха предъ старинна, разрушена крепостъ.

— Какво хубаво мѣсто за даване сигнали на Морганъ, каза пиратътъ, гледайки стѣнитъ, които още стояха прави.

Той накара да вържатъ лодката, тури въ редъ мрежитъ, нави платната, после примата мъже скриха подъ вълненитъ си пояси по единъ чифтъ пистолети и по единъ отъ ония испански криви ножове, които, като се отворятъ, ставатъ дълги колкото мечъ.

— Сега можемъ да вървимъ, каза пиратътъ на плантатора; не се вижда вече нищо.

Обещавате ли да не вършите никакво насилие?

— Не сме толкова глупави, отговори Ванъ Щилеръ.

— Тогава, вървете следъ мене.

— Чакай, донъ Рафаеле. Дали е още живъ този нотариусъ?

— Преди шестъ месеца още не беше умрѣлъ.

— Той трѣбва да е доста старъ.

— Шестдесетъ годишенъ. Хайде.

Той помисли малко и тръгна къмъ една уличка, която ми-ааше между грижливо поддържани градини, после влѣзе въ широка улица съ голѣми каменни къщи и освѣтлени отъ нѣколко опушени лампи

Следъ около стотина метра, той се спрѣ предъ едно доста старо жилище, малко по-високо отъ другитъ.

— Чакайте ме тукъ, каза той. Ще ида да съобща за вашето посещение.

— Бързай, отговори пиратътъ.

Плантаторътъ повдигна тежкото желязно чукче и щомъ вратата се отвори, влѣзе въ тъменъ коридоръ и се скри отъ погледа на двамата пирати.

— Спокоенъ ли си? попита Кармо другаря си.

— Не се съмнявамъ въ този добъръ човѣчецъ. Той знае, че сме способни да му изиграемъ нѣкоя лоша шега.

Следъ малко плантаторътъ се появи на вратата: той изглеждаше добре разположенъ.

— Можемъ ли да влѣземъ? попитаха пиратитъ.

— Да. Нотариусътъ ви дава го-топриемство и дори ви кани на вечеря.

— Този човѣкъ е бисеръ на нотариуситъ!...

— Нали ви казвахъ, че той е прекрасенъ човѣкъ. Вървете следъ мене.

Въведоха ги въ скромно мебелирана стая. Въ една отъ чиниитъ на масата имаше тлъста патица. Нотариусътъ вече беше седналъ и изглеждаше, че се готви да почне да се храни, безъ да чака гоститъ си.

Той беше около шестдесетъ годишенъ, много слабъ и изглеждаше много добъръ. Той изгледа

подозрително пиратитъ и безъ да ги поздравя сочи мѣсто около масата и имъ каза:

— Щомъ искате, бждете ми другари.

Кармо и Ванъ Щилеръ се спогледаха сж маса, която изразяваше недоволство. Тѣ не ваха такъвъ студенъ приемъ, нито такова пядене; все пакъ Кармо отговори:

— Благодаря, господине, тая покана идемо на време, защото ние сме гладни, дори стно гладни.

— И много гладни, прибави Ванъ Щилеръ.

— А!... каза нотариусътъ.

Той разрѣза патицата, даде на всички, и каза да донесатъ нищо друго за ядене.

— Този човѣкъ е станалъ страшенъ скитникъ, мислѣше Кармо. Не е този, който ни гостопримство въ Маракайбо. Вѣрно е, че тмечътъ ни опираше до гърлото му.

Когато свършиха, хазайнътъ, който презъкото време не отвори уста, взе едно шишеняпѣлни чашитъ и каза:

— Пийте скоро. После ще ми кажете сте и какво искате отъ мене.

— Господинъ нотариусъ, отговори Кармо, неже донъ Рафаеле още не ви е турилъ въ ние, ще ви кажа, че ние сме изпратени съмъ отъ Председателя на Кралския Сждъ въ Падъ съберемъ точни сведения върху графа дѣдинъ, отъ когото не е получилъ никакво извѣстие следъ бѣгството му отъ Маракайбо.

— Тогава трѣбваше да се обърнете къмъ бернатора на Кумана.

— Разсждиме, че не бива да сторимъ господине, по известни причини, които, поне сега, не можемъ да изложимъ. Вѣрно ли е, че фѣтъ е пристигналъ тукъ?

— Да, отговори нотариусътъ. Той дойднадеин, съ малка свита и едно младо момъ